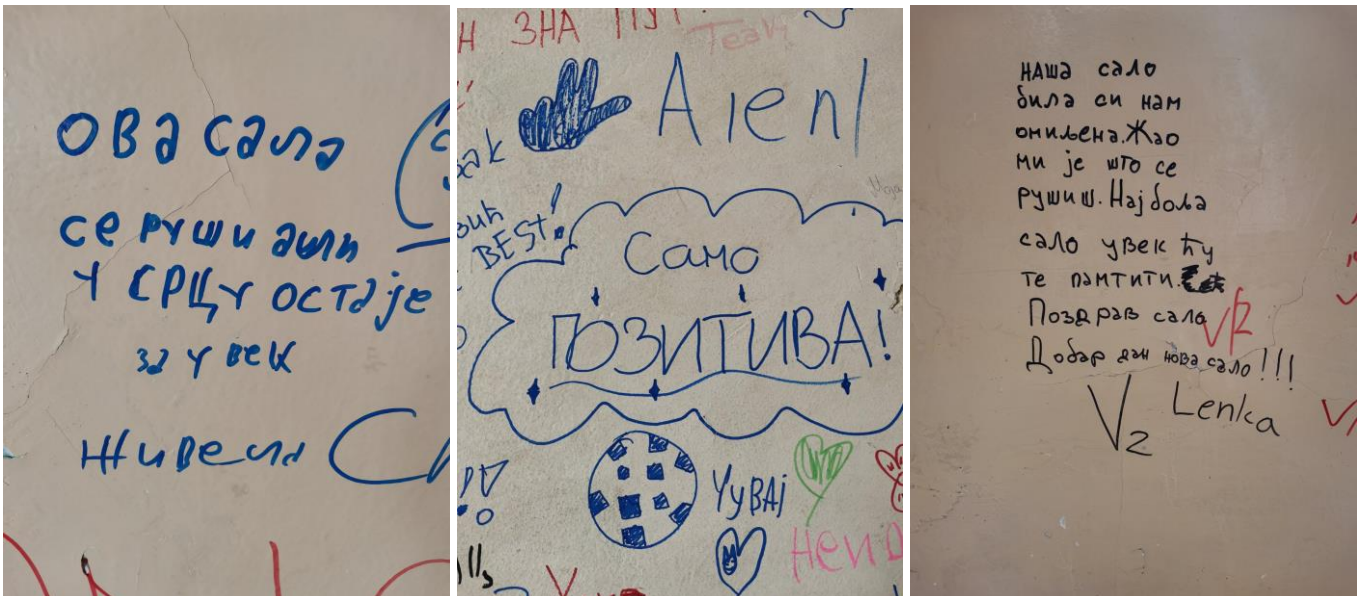

НАША САЛА ЗА ФИЗИЧКО!

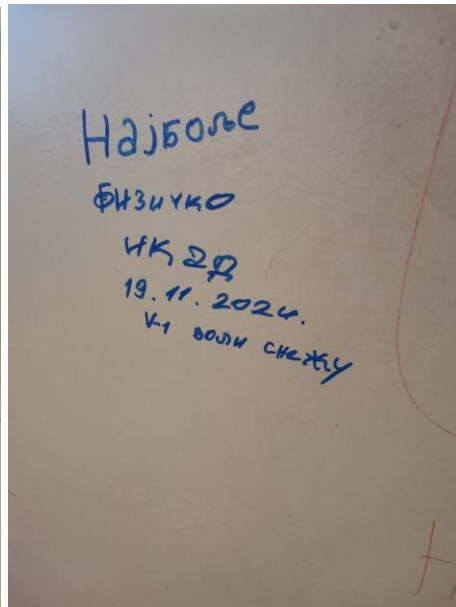
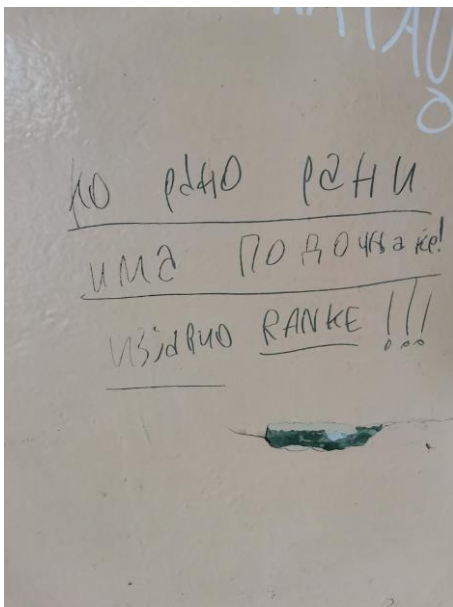
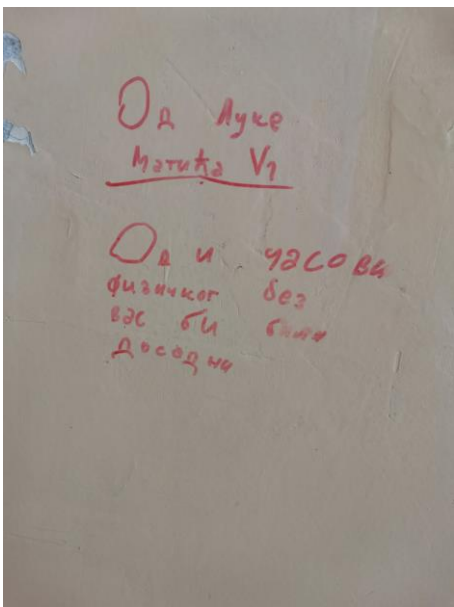
Љутили смо је што је ниска, кратка и мала, што нема кошева ни нормалних голова. Пожелели смо 100 пута да је поруше и промене. Сањали смо да добијемо нову, већу салу где лопте неће ударати у плафон и где нам струњаче неће бити голови за рукомет. Маштали смо о сали где ћемо целу зиму играти кошарку и имати справе за гимнастику.

Сада, када су нам се те жеље испуниле, када нам се руши НАША сала, ми смо тужни! Нисам веровала да су деца везана за ту малу, стару салу. Заједно смо, у чудној тишини, износили греде, струњаче, лопте, слике, постере и награде које смо освајали свих ових година. Остала је празна сала, ходници, наставнички кабинет и свачионице. Остала је тишина и празни зидови. Деца су желела да се опросте са салом. Пустила сам их да цртају, пишу и да се на свој начин опросте од старе сале.

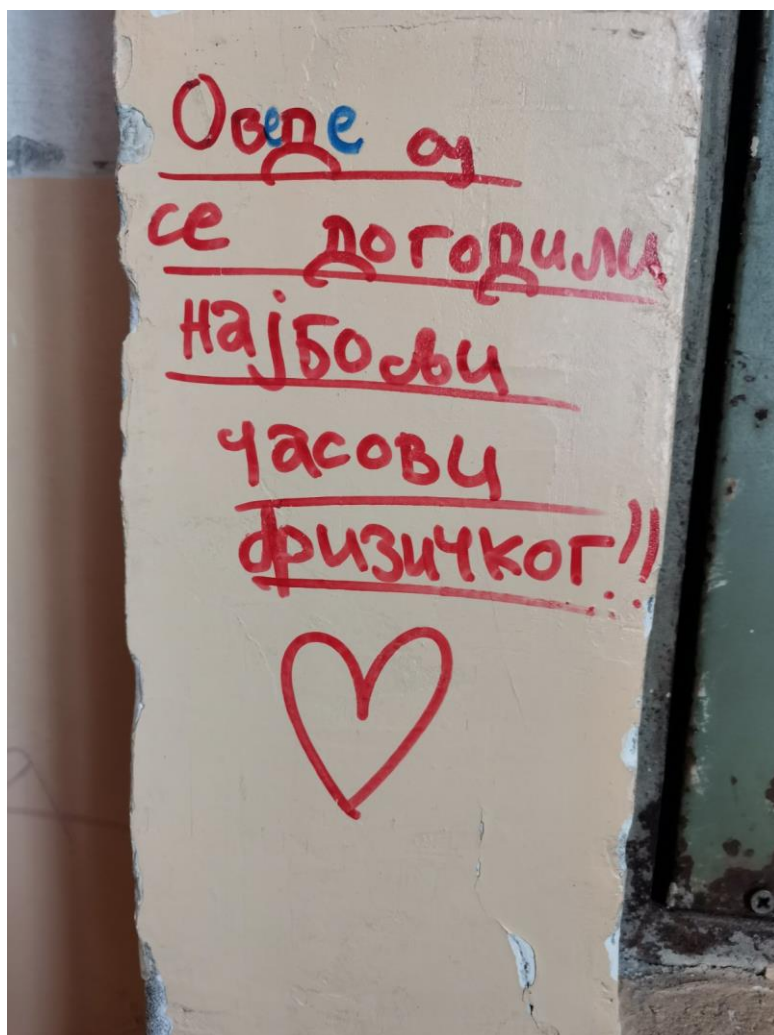

Ученици су желели да запишу на неком делу зида своје поруке, мисли и осећања. Писали су песме, духовите стихове и цитате, опроштајне поруке па чак и имена својих симпатија.

Опростили смо се са нашом старом салом и сада чекамо нову! Замишљамо како ће изгледати и једва чекамо да почну радови и изградња нове сале!

Најбоља порука је за крај:

наставница физичког и здравственог васпитања

Снежана Горданић